

Pirospöttyös

Kezedből kinövő érintésed

indigópapír, rezgő testem

csupa lila folt, s te konkvisztádor

vagy a sok apró kontinensen,

indulsz levadászni párductestű

zsákmányod, foltokon haladsz és

foltokat keresel folyton, mintha

te lennél a zsák; a vágy sasszéz,

mielőtt célba ér, mielőtt még

széttesz és betesz; én felteszem

a kérdést, mint rozoga polcra a

befőtöttet, te pedig megteszed,

mert szereted a pöttyöket, szeretsz

győzni, ezért dobsz mindig hatot,

és mert büszke vagy, azért hagysz magad

után mindig ujjlenyomatot.

A katicától a hetediket

is ellopnád, de megelégszel

most a vörösre vált(ott) buggyival,

s nem veszed észre, hogy te vérzel,

mi vérzünk, a pontok összenőnek,

kockává, már nem a vágy gurít,

felkelsz, kimész a konyhába,

hozol magadnak túró rudít.

Estikék

Összeakadtak hangszálaink

a legutóbbi csóknál.

Azóta némán nézzük egymást.

□ *

A fecskék Afrikába mentek.

Kinézek az ablakon.

Este mindig ott ülsz a dróton.

□ *

Kendőtlen, fülledt estéinken

lesz-e súgni egymásnak

ezerkettedik, s még több mese?

Ugaron

Nem tudok semmit kezdeni,

se mit kezdeni magammal, a láz

aláz, méla vágyam, ha néha csal,

facsar egy kis citromot sebembe,

emberes fájdalmat okozva ezzel;

felszel késként a mező minden füve,

üvegnyi sara, feltűnik lassan a tarló

gyarlósága, mert bennem is minden válasz

száraz, s mállik mint az elaggott torzsa

morzsaléka. Meddő a vágy, hogy vetést hintsek.

Nincsen rosszabb, mint ugaron hagyni

– magokkal teli zsebbel – önmagam.□